

EL GEGANT EGOISTA

Hi havia una vegada uns nens que quan sortien de l'escola anaven a jugar al jardí del gegant egoista. Era un jardí molt delitós i hi havia una dotzena de presseguers. Els ocells cantaven i els nens els escoltaven.

Els nens hi jugaven molt bé!
El gegant se n'havia anat a visitar el seu amic l'Ogre. Quan va tornar i va veure els nens jugant al seu jardí va alçar una paret i va posar un cartell que hi deia: "Els infractors seran castigats".

El gegant era molt egoista. Els nens no tenien on jugar, van anar a la carretera, però no els va agradar. Els ocells no cantaven perquè no hi havia nens i els arbres es van descuidar de florir. Van veure que al jardí del gegant regnava la Neu i el Gebre tot l'any.

La primavera ha passat de llarg al jardí del gegant. La Neu va cobrir tot el jardí i el Gebre va pintar d'argent els arbres, després va venir el Vent del Nord, i tot seguit va venir la Calamarsa. Cada dia tamborinejava tres hores seguides sobre la teulada del castell i va trencar gaire be totes les pissarres. Anava vestida de gris i el seu alè era glaçat.

El gegant es preguntava: “Per què triga tan la primavera?”. Però la primavera no va arribar, i la Tardor digué: “Es massa egoista!”. Al seu jardí va ser tot l'any l' hivern.

Un matí que el gegant es va despertar va sentir el cant d'un rossinyol i va reflexionar. Per la finestra oberta va entrar un perfum deliciós.

I per fi la primavera va arribar, tot seguit per un foradet del mur es van infiltrar els nens i es van asseure a les branques dels arbres i a cada arbre es podia veure un minyó. Els arbres estaven molts contets de tornar a sentir als petits de l'escola damunt seu.

I al racó més apartat del jardí es veia un petit minyó que plorava al voltant d'un arbre recobert pel gebre i l'arbre tot pelat li deia: "puja petit", però... el nen era molt menudet i no arribava a les branques de l'arbre.

El gegant es va tornar més bo. "Egoista de mi!". El gegant ja sabia perquè no arribava la primavera, va pensar que si pujava un nen a l'arbre l'ajudaria i els minyons van fugir corrents quan el van veure, menys un petit que el gegant va ajudar a pujar a l'arbre i l'infant li va fer un petó.

Els nens van veure que el gegant ja no era egoista i van tornar corrents cap a ell, i ell digué: “Derrocaré el mur per a que tots els nens i nenes puguin tornar a jugar al jardí del gegant tranquils”.

Ara tots els nens i nenes al sortir de l'escola anaven a jugar al jardí del gegant, el gegant es va tornar molt bona persona, el seu primer amic no hi era, el trobava a faltar, van passar els anys i el gegant es va anant fent vellet i ja no tenia les forces d'abans. Mirant per la finestra del castell va veure el seu amic ferit.

El gegant va baixar les escales tant ràpid com podia i quan va veure el seu amic ferit digué: “Qui t'ha ferit?”. I els altres nens li van respondre: “ Són ferides d'amor”. El gegant va dir: “Un dia tu em vas deixar jugar al teu jardí, doncs tu avui vindràs en mi al meu jardí que és el Paradís. I els nens a la tarda quan van venir a jugar es van trobar al gegant mort cobert de flors blanques i boniques.

I vet a qui un gat vet a qui un gos aquest conte ja s' ha fos.